

In Timo tijd

In Timo tijd

Pascal Kuiper

Schrijver:	Pascal Kuiper
Foto Omslag:	Ramon van Loon
Model:	Michiel van der Gaag
Foto schrijver:	Boaz Kuiper
ISBN:	9789402131505
© Pascal Kuiper	

Al een tijd staar ik recht naar voren. Een wit beeldscherm staart terug. Mijn ogen worden getrokken door de cursor die flikkert in de linkerbovenhoek. Soms tik ik wat om de cursor maar in beweging te krijgen. Sneller dan ik typen kan, wis ik elk geschreven woord. Het is niet dat ik niet weet welk verhaal ik wil vertellen, dat weet ik beter dan goed. Ik wil vertellen over mijn tijd met Timo, mijn BFF.

Het is raar dat iemand die Nederlands studeert geen betere benaming kan verzinnen dan Best Friends Forever. Vrienden voor het leven klinkt zo banaal. Beste vriend klinkt juist te basisschool. Zo lang ken ik Timo niet eens. We leerden elkaar pas kennen tijdens onze studententijd. We woonden in hetzelfde studentenhuus met twee andere jongens. Hij en ik waren de twee nieuwkomers, dat schiep een band. We waren ook de enige die ons hielden aan het schoonmaakrooster. Nou ja, ik hield me eraan en deed netjes wat ik hoorde te doen. Timo deed de rest. Hij vindt het belangrijk dat alles schoon is. Vooral de gemeenschappelijke ruimtes; de keuken, de badkamer, de wc. Raar genoeg was het anders met zijn eigen kamer. Zijn kamer zag eruit alsof een inbreker net klaar was met zijn rooftocht naar de waardevolle spullen. Het was een explosie van kleren, papieren, boeken, tijdschriften en alles wat je verder kunt verwachten in een studentenkamer. Hij was de meester van zijn zelfgeorganiseerde rotzooi. Als hij iets nodig had wist hij precies waar het lag. De linkerschoen bij de verwarming en de rechter bij het voeteneind van zijn bed. Al moet ik wel toegeven, op de plekken die nog vrij waren van rotzooi was geen dwarreltje stof te spotten. Ik ben net andersom. Mijn kamer is netjes en georganiseerd en de rest doet er niet zoveel toe. Wat maakt het uit als de badkamer niet wekelijks wordt schoongemaakt. Als het echt te vies is, dan douche ik wel met slippers aan, net als op de camping. Toch hielp ik hem met het schoonmaken, omdat ik het eigenlijk wel heel

gezellig vond. We lachten veel en kletsten nog meer, over mooie vrouwen (mijn stokpaardje) en lekkere mannen (de zijne). Ik was blij met zijn onvoorwaardelijke vriendschap. Ik ben niet zo open en maak moeizaam contact. Dat maakt Timo niet uit, het gaat hem wel heel makkelijk af. Voor mij heeft de vriendschap met Timo veel veranderd. Ik heb van hem geleerd en dat was wel nodig ook.

We zijn dus echt elkaars tegenpolen, precies tegenovergesteld, maar opposites attract. Ik haat mezelf voor weer een Engelse term, maar als ik het in het Nederlands doe dan klopt het niet. Dan is het te plat. Je kunt veel over ons zeggen, maar niet dat onze vriendschap plat was.

Ik merk dat ik tegenwoordige tijd afwissel met verleden tijd. Ik gebruik de verleden tijd niet omdat hij dood is, verre van dat. Misschien is onze vriendschap dood en misschien is hij nog te redden. Is dit boek een vele pagina's tellende excuusbrief? Ik weet het niet. Als ik eerlijk ben is dat het wel. Als ik nu zeg: 'Sorry Tiem', hoef ik dan de rest niet te schrijven? Dat zou wel schelen, want zo goed lijkt ik niet in het schrijven van een boek.

Ik had namelijk bijna weer alles gewist. Mijn wijsvinger zat al dreigend bij de backspaceknop, maar als ik nu niet doorga, dan kom ik nooit verder. Eigenlijk heb ik nu al meer geschreven dan de afgelopen dagen bij elkaar. In dit tempo gaat het heel lang duren voor ik klaar ben met schrijven. Dus ik ga gewoon verder en als ik klaar ben kijk ik wel wat er te redden valt. Welke woorden, zinnen en hoofdstukken recht doen aan ons verhaal, of eigenlijk mijn verhaal. Laat dat duidelijk zijn; Dit is mijn versie van wat er gebeurd is, niet die van Timo.

Laat ik maar eens beginnen met een psychologische analyse van mezelf. Niet dat ik zo heel bijzonder ben, in elk geval geen voer voor psychologen. Het lijkt me handig als jullie me een beetje snappen. Waar ik vandaan kom zeg maar.

Alleen waar begin ik dan. Waar Timo en ik elkaars tegenpolen zijn, ben ik zelf misschien wel mijn grootste tegenpool. Ik zit tegenstrijdig in elkaar. Ik ben een sociaal mens en ik houd dus ook van gezelligheid en mensen om me heen. Ik kom alleen niet sociaal over.

Ik ben bijvoorbeeld heel slecht in smalltalk, het gebabbel over het weer, wat er is gebeurt tijdens het afgelopen weekend of wat ik ga doen tijdens het komende. Ik weet niet wat het is, maar ik moet er moeite voor doen om over die futiliteiten te praten. Zonder een zinnig idee wat ik zou kunnen zeggen, blijf ik stil. Ik heb geen andere keuze. Het is niet zo dat ik geen antwoord geef op vragen. Zo wereldvreemd ben ik nou ook weer niet. Ik geef netjes antwoord en soms lukt het me nog net om dezelfde vraag aan de ander te stellen. Veel verder dan dat kom ik niet. Ik ben heer en meester van de pijnlijke stiltes.

Ik heb het van huis uit niet geleerd. Ik kom niet uit een familie van praters. Het klinkt misschien alsof ik mijn ouders de schuld geef, maar dat is niet zo. Ik probeer het alleen maar uit te leggen. Ik heb een goede jeugd gehad. Mijn ouders hebben altijd heel veel voor mij en mijn broer over gehad. Die twee houden zielsveel van ons. We waren ook gelukkig op onze manier, alleen praten hebben we niet echt geleerd. Na het eten ging de tv aan. Voor het eten eigenlijk ook al. Eigenlijk ging die alleen even uit tijdens het eten. Als ik echt helemaal eerlijk ben, is zelfs dat niet waar. Waar andere mensen praten rond de eettafel, aten wij ons eten op en gingen we weer voor de tv zitten. We wachten niet eens tot de anderen waren uitgegeten.

Wat ook niet helpt, is dat ik stotter, sinds mijn zevende. Of eigenlijk ben ik me er sinds mijn zevende bewust van dat ik stotter. Met drie klassen op de basisschool deden we een schoolmusical. Ik was de enige uit mijn klas met een rol, de scheepskok. Uiteindelijk moest ik die rol delen met een jongen uit de klas boven mij, omdat ik door het stotteren mijn rol niet goed kon spelen. Dankzij jaren logopedie merk je amper dat ik stotter, maar ik doe het nog wel. Ik ben alleen een expert in het verbloemen, in het om de stotTERS heen praten. Dat is nog een reden dat ik niet zo makkelijk contacten leg. Ik heb moeite met praten, dus blijf ik stil. Ik ben zeg maar meer een observeerder vanaf de zijlijn. Degene die de kat uit de boom kijkt. Ik hoef ook niet te praten om het gezellig te hebben. Al vinden mensen me eigenlijk wel raar denk ik, omdat ik zo weinig zeg. Met Timo heb ik nergens last van. Met hem kan ik praten. Ik weet niet wat dat is, hij heeft een bepaalde uitwerking op mij. Met hem ben ik volledig op mijn gemak en voel ik me veilig. Ik stotter ook bijna niet als ik met hem ben. Het gaat heel gemakkelijk allemaal. Alleen als er meerdere mensen bij zijn dan kruip ik weer in mijn veilige schulp.

Wat kan ik nog meer over mezelf vertellen? Ik ben een hypochonder. Het heeft op zich niets met mijn verhaal te maken, maar ik wil het toch wel even zeggen. Dit is tenslotte een analyse van mijn psyche. Als ik van iemand hoor dat zijn blinde darm acuut verwijderd moet worden, dan krijg ik ook opeens last van mijn darmen. Bij mij is het dan alleen maar constipatie, al kijk ik dan wel even op wiki bij de blinde darm. Gelukkig zit de blinde darm aan de andere kant van waar ik last had, maar je kunt nooit weten.

Volgens mij zijn alle mannen wel hypochonder. De vrouwelijke lezers knikken nu instemmend. Ga maar na, als een man last heeft van een griepje, is er niets wat hij lekkerder vind dan zichzelf zielig voelen. Belangrijker nog, dan wil hij niets liever dan vertroeteld worden. Dat is eigenlijk het enige wat erachter zit, mannen willen verwend worden tot ver nadat ze weer beter zijn. Dit heb ik overigens

niet allemaal zelf bedacht hoor. Timo heeft het me uitvoerig verteld toen ik vol zelfmedelijden in bed lag. Natuurlijk wil ik verwend worden als ik ziek ben. Als je met koorts in bed ligt heb je toch niet de kracht om uit bed te gaan om zelf sinaasappels te gaan persen. Hij was toen mijn verpleger. Makkend en wel, maar hij was er voor me. De held.

Voor het volledige plaatje zal ik ook eens een omschrijving geven van mijn goddelijke lichaam. Er is meer dan genoeg van mij. Ik ben veelomvattend aanwezig. Nu heb je wel een beeld van mij, zonder dat ik de drie letters in de juiste volgorde hoeft te zetten. Het goddelijke lichaam is dus dat van een Boeddha. Als ik in de spiegel kijk, zie ik het zelf niet. Al weet ik het heus wel en ik geef het ook ruiterslijk toe. Ik ben uitermate geoefend in het inhouden van mijn buik. Als ik voor de spiegel sta zie ik hem niet zitten. Of eigenlijk zie ik mezelf helemaal niet staan. Ik zie alleen wat ik op dat moment nodig heb. Als ik mijn haar doe, zie ik mijn vingers de plukjes in model brengen. Als ik me scheer, zie ik alleen hoe het mes het scheerschuim met de haartjes van mijn huid afschraapt. Als ik mijn lenzen in doe dan zie ik alleen mijn vinger aankomen in mijn oog. Okay, de wallen onder mijn ogen, vallen onmisbaar in het blikveld.

De waarheid van mijn lichaam komt elke keer weer hardhandig en onontkenbaar boven tafel op foto's. Liever ontloop ik elke fotograaf dan ook. Op een foto ontkom ik er niet aan. Je ziet mijn onderkin, mijn ingehouden buik en een raar vertrokken gezicht, omdat ik net op het verkeerde moment mijn tandpastaglimlach inzet. Het is trouwens niet dat ik mezelf lelijk vind. Ik kan er best mee door. Mijn neus is wat groot, maar dat wordt gecompenseerd door het ontbreken van een bovenlip, maar verder zie ik er best okay uit. Ik ben lang en dat is mijn redding met mijn gewicht, dan valt het toch minder op. Kortom, ik ben niet knap, maar lelijk wil ik mezelf ook niet noemen.

Nu weten jullie een beetje van mij en mijn geschiedenis, kunnen jullie me iets beter plaatsen in het verhaal dat ik ga vertellen.

De eerste ontmoeting.

Op maandag krijg ik de sleutel van mijn eerste kamer. Ik ga uit huis. In drie dagen verf ik de kamer; zwart, zilver en wit. Dat lijkt misschien best kleurloos, maar ik vind het mooi. Ik hou van zwart en zilver, wit heb ik gebruikt voor de balans. Het ziet er strak en designmatig uit, precies zoals ik het hebben wil. De eerste dagen heb ik het rijk alleen. Ik heb zelfs mijn medebewoners nog niet ontmoet. Het duurt ook nog een week voor het collegejaar begint.

Donderdag: Ik zit voor het eerst alleen in mijn kamer, die af is. Ik zit wat op de bank, kijk wat tv en mijn laptop staat aan om te internetten. Ik krijg hoofdpijn van de verflucht, dus de ramen en deuren staan open om te luchten.

Vrijdag: Ik zit wat op de bank, kijk wat tv en mijn laptop staat aan om te internetten. Op kamers gaan is toch niet zo opwindend als ik had gehoopt. Gelukkig wordt mijn hoofdpijn wat minder.

Zaterdag: Ik zit wat op de bank, kijk wat tv en mijn laptop staat aan om te internetten. Leuker nog, ik hoor 's middags lawaai van beneden. Dat moet betekenen dat ik mijn eerste huisgenoot ga ontmoeten. Ik loop naar de trap om hem te gaan begroeten. 'Gadverdamme, wie heeft er zo een teringbende in de keuken achtergelaten?' Dat ben ik dus geweest. In de dagen dat ik er nu ben heb ik nog niet afgewassen. Ik heb er een bloedhekel aan en ik was alleen. Voor wie moet ik het dan doen? Ik stel de eerste ontmoeting nog even uit. Heb ik dus weer, een clean freak als huisgenoot. Ik zit stil op mijn kamer en laat de minuten wegtikken. Na een half uurtje ga ik naar beneden om af te wassen, alsof ik niets heb gehoord. Als ik klaar ben, maak ik

de keuken uitgebreid schoon. Ik wil geen slechte tweede indruk achterlaten.

'Jij bent dus toch niet zo smerig.' Het is dezelfde stem. Ik draai me om. Hij is op het eerste gezicht een vrolijke jongen, wat kleiner dan ik ben. Zijn strakke shirtje verraad een gespierd lichaam. Wat het meest opvalt, is zijn glimmende lach. Hij steekt zijn hand uit.

'Hoi, ik ben Timo. Ik was al nieuwsgierig wanneer ik mijn huisgenoten zou ontmoeten.'

'Ik ben de enige nog maar, heb geen idee wanneer de rest komt, ben hier zelf nog maar sinds maandag, toen kreeg ik de sleutel. Mijn kamer zit precies boven die van jou.'

Misschien ook nog handig om te weten. Ik zeg bijna niks, maar af en toe komt er in één keer een stormvloed aan woorden uit mijn mond. Een lawine aan tekst waar soms geen punt aan vast te knopen is. Tijdens deze volzin, blijven we handen schudden. Ik besef opeens wat ik aan het doen ben en laat zijn hand los. Dan kijk ik beschaamd naar de vloer, maar hij is nog niet klaar met mij: 'En?'

De raderen in mijn hoofd slaan op hol, maar ik snap hem niet. Dus vraag ik toch maar: 'En wat?'

'Wat denk je, hoe heet je?'

'Oh, sorry.'

Dan val ik even stil, waardoor hij sneller kan reageren: 'Oh, sorry? Dat is in elk geval een naam die niet vaak voorkomt.'

'Nee, Sven, ik heet Sven.'

'Hoi Sven.'

'Ja, aangenaam.' Ik baal direct als ik dit heb gezegd. Wie gebruikt er nu nog het woord aangenaam.

Ik voel me tijdens deze ontmoeting extreem onhandig, maar het lijkt hem wel te amuseren. De glimlach op zijn gezicht is in elk geval wat breder geworden: 'Ik heb de sleutel al een paar weken en heb meteen mijn kamer ingericht, maar ik wilde nog een paar weken werken op de boerderij van mijn oom. Uiteindelijk moet ik deze kamer kunnen betalen.'

Ik knik bemoedigend mijn hoofd, maar heb geen idee wat ik moet zeggen. Gelukkig praat Timo wel door: 'Zin in thee?' Zo

beland ik voor het eerst in zijn kamer, Een ware explosie van kleuren. De muren zijn groen, maar dan ook wel felgroen, appeltjesgroen noemt hij het zelf. Het staat vol met dingen, in allerlei andere kleuren: roze, blauw, rood, geel, paars, oranje, goud. Ik vraag me af of hij misschien kleurenblind is. We kletsen wat af. Nou ja, hij kletst, ik luister en beantwoord zijn vragen.

De eerste ontmoeting duurt langer dan alleen een kopje thee. Als ik zo rond etenstijd weg wil gaan, houdt hij me tegen. 'Moet je echt weg? Zullen we anders samen eten? Van alleen eten word ik zo depressief.' Dat sla ik natuurlijk niet af. Zo makkelijk heb ik nog nooit vriendschap gesloten. Dus gaan we samen naar de supermarkt. We spreken af dat ik de spullen koop voor het avondeten van vandaag en hij voor morgen. Dat betekent dus dat ik ook morgenavond gezelschap heb.

Wat hij in zijn mandje stopt is gezonder, dan wat ik uit zou kiezen. Hij kan dan ook beter koken dan ik. Ik krijg ook wel een lekkere maaltijd op tafel, maar ik kies vaak voor het gemak uit een pak. Bij hem komt er geen blik, pot of pakje aan te pas.

Hij heeft ook veel verstand van wijn. Veel meer dan ik. Dat is ook niet zo moeilijk. Ik kan nog net vertellen dat wijn van druiven worden gemaakt, die soms zelfs worden fijngestampt met de blote voeten en dan in een grote ton wordt gegoten om te rijpen. Als hij dan ook vraagt of we een wijntje bij mijn lasagne zullen drinken, wil ik niet saai overkomen: 'Oh ja, lekker.'

Dan wil hij weten of ik wel eens vaker wijn drink, De waarheid is dat je mij blijer maakt met een biertje. Af en toe neem ik nog wel eens een Lambrusco, maar gelukkig word ik er niet van. Toch antwoord ik: 'Wel eens, maar niet zo vaak.' 'Dan neem ik deze Merlot, die is heel toegankelijk.' Met die woorden gaan er drie flessen met een plaatje van een surfende kangoeroe in het mandje. Dankzij Timo heb ik wijn leren drinken en ik kan er zelfs van genieten. Al kan ik wijn

nog steeds maar in drie groepen plaatsen: lekker, niet lekker of mwah.

Door de wijn werden onze gesprekken uiteindelijk steeds openhartiger. Zo noemt hij de relatie die hij heeft een flikkerlichtrelatie: 'Weet je, ik ben stapelgek op hem en tegelijkertijd kan hij me stapelgek maken. Zo frustrerend, dus soms nemen we even een pauze van elkaar. Niet dat die pauzes lang duren, maar het geeft ons rust om even adem te halen.'

De eerste keer dat hij zei *hem*, had ik het nog niet eens door. Toen hij zei *hij*, dacht ik dat ik het verkeerd verstond. Dan begint het door te dringen. Ik ken wel andere homo's, maar daar lijkt hij niet op. Ik zit hem dan ook even te observeren voor ik zeg: 'Dus dan ben jij ...' Ik maak mijn zin liever niet af. 'Wat ben ik?' Er komt een grijns op zijn gezicht. Hij weet namelijk dondersgoed wat ik bedoel.

'Nou...'

'Ik begrijp je niet?' Het is zo duidelijk dat hij dat wel doet.

'Ja, nou, zo...'

'Zo?' Hij vindt het duidelijk leuk om mij te zien martelen.

'Ja, je weet wel, zo...'

'Oh, homo. Bedoel je dat? Je mag het best zeggen hoor. Het is geen scheldwoord.'

Ik voel me wat ongemakkelijk en ik pers een zwak 'ja' uit mijn lippen.

'Ik had het niet voor niks over een flikkerlichtrelatie, maar wees niet bang. Ik zal je niet aanranden.'

Dat had ik eigenlijk niet gedacht en ik zeg hem dat: 'Waarom zou ik daar bang voor zijn? Het verbaast me alleen. Je bent zo normaal.'

Hij kijkt me even vreemd aan, alsof hij mij ook aftast. Even heb ik het gevoel dat ik de mogelijke vriendschap heb verpest voor het is begonnen. 'Normaal? Laat ik dat maar beschouwen als een compliment.'

Ik voel me knap lullig over mijn gestuntel, maar ik denk dat hij het meent: 'Dat is het ook. Je zou het bij jou niet vermoeden.'